

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Turbogás Produtora Energética SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-90/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 21 ust. 5 akapit trzeci – Jednostka produkująca energię elektryczną na własne potrzeby – Drobni producenci energii elektrycznej – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Produkty energetyczne używane do produkcji energii elektrycznej – Obowiązek zwolnienia]

(2018/C 294/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Turbogás Produtora Energética SA

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 21 ust. 5 akapit trzeci i art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że jednostkę tego rodzaju jak jednostka, o której mowa w postępowaniu głównym, produkującą energię elektryczną na swoje własne potrzeby, niezależnie od tego, jakie jest jej znaczenie, i od tego, jaką działalność gospodarczą prowadzi tytułem głównym, należy uznać za „dystrybutora” w rozumieniu pierwszego z tych przepisów, którego konsumpcja energii elektrycznej dla celów produkcji energii elektrycznej jest jednak objęta obowiązkowym zwolnieniem przewidzianym w owym art. 14 ust. 1 lit. a).

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn / Udlændingestyrelsen

(Sprawa C-230/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 ust. 1 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, członka rodziny obywatela Unii, w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii – Wjazd tego członka rodziny na terytorium danego państwa członkowskiego po powrocie do tego państwa członkowskiego obywatela Unii)

(2018/C 294/12)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn

Strona pozwana: Udlændingestyrelsen

Sentencja

Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie przewiduje przyznania na podstawie prawa Unii pochodnego prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego, który jest członkiem rodziny obywatela Unii posiadającego przynależność państwową tego państwa członkowskiego i który powraca do niego po pobycie – na podstawie prawa Unii i zgodnie z tym prawem – w innym państwie członkowskim, w sytuacji gdy wspomniany członek rodziny danego obywatela Unii nie wjechał na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia tego obywatela Unii lub nie złożył w tym państwie wniosku o wydanie dokumentu pobytowego „w naturalnej konsekwencji” powrotu danego obywatela Unii do tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że uregulowanie to wymaga, w ramach całościowej oceny, uwzględnienia również innych istotnych elementów, w szczególności tych, które mogą wykazać, że mimo odstępu czasowego między powrotem do rzeczonoego państwa obywatela Unii a wjazdem do tego samego państwa członkowskiego członka jego rodziny życie rodzinne zbudowane i umocnione w przyjmującym państwie członkowskim nie ustało, a zatem może uzasadniać przyznanie zainteresowanemu członkowi rodziny pochodnego prawa pobytu. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ibrahima Diallo / État belge

(Sprawa C-246/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 10 ust. 1 – Wniosek o wydanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Wydanie – Termin – Wydanie i doręczenie decyzji – Skutki nieprzestrzegania terminu sześciu miesięcy – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada skuteczności)

(2018/C 294/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ibrahima Diallo

Strona pozwana: État belge

Sentencja

- 1) Artykuł 10 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że decyzja w sprawie wniosku o wydanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej powinna zostać wydana i doręczona w przewidzianym w tym przepisie terminie sześciu miesięcy.
- 2) Dyrektywę 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakłada na właściwe organy krajowe obowiązek wydania zainteresowanemu z urzędu karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej, w przypadku przekroczenia terminu sześciu miesięcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38, bez stwierdzenia uprzednio, że zainteresowany rzeczywiście spełnia warunki zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.